

VERSEK,
MELLYEKKEL
RÓMÁBANN LAKÓ MAGYAR
NEMES
FERENCZI ISTVÁN

ÚRNAK,

MIDŐNN

AZ ÁLTALA MÁRVÁNYBÓL FARAGOTT

NÉHAI NEVEZETES POÉTA

CSOKONAI VITÉZ MIHÁLYNAK

MEJJKÉPÉT

A' DEBRECZENI H. V. COLLÉGIUMNAK

AJÁNDÉKBA KÜLDÖTTE,

HÁLÁDATOSANN ÖRVENDEZETT

UGYAN AZON COLLÉGIUMBÉLI TANÚLÓ IFJÚSÁG

Mártzius 19-dik napján 1823.

DEBRECZENBENN

NYOMTATTATOTT TÓTH FERENTZ ÁLTAL

1823.

Imprimatur.

Debreczini die 15-a Martii 1823.

DAVID NÁRAY mpr.

Regius Librorum Revisor.

KNY-19-01118

Régibb nagy elmék, hajdani mesterek
Szülője! újjabb tsínosodás, szelíd
Ízlés, remek mivek hazája
Róma! neved ditsekedve áldják
Pannon szerentsés völgyei, mellyekenn
Az ó Világnak vad szövevényi közt
Tudósaid törték először
A' nemesebb Tudományok útját:
Midőnn, negyedfél Század előtt, amaz
Európa első akkori tsillaga
MÁTYÁS Olasz kéz közt akarta
A' Magyar Elme tüzet nevelni.
Lobog ma is még tiszta tüzével az
A' Fáklya, mellyet Mestereid keze
Helyheztetett vidúlt Egünkre,
'S hirdeti tiszteleted közöttünk.
Mint a' fa, úgy nő észrevetetlenül,
'S terjed FERENTZINK híre közöttetek;
Próbál nemes tartózkodással
A' remekek piatzánn az ifjú

Mérkőzni tudós Mesterivel; teremt,
 Fest, életet, díszet önt kitanúlt keze;
 Símúl az önként engedő kő
 Kése alatt, 's az atzél tagokra
 Életvonást hint, 's játszi tekintetet;
 Elhúnyt szerelmünk hajdani tárgyait,
 A' sír porából felragadva,
 Helyheti tiszteletünk ölébe.
 Így nyér megújult életet, újj nevet,
 A' lelkesítő mesteri kéz alatt,
 Újj díszet magának 's Nemzetének
 Dátzia hajdani Énekesse
 VITÉZ, 's mohodzó sírja bilintseit
 Lerázva, túl él a' megemésztetés
 Eldúlt hatalmánn, 's újjra érzi
 Nemzete tiszteletét 's szerelmét.
 Áldott idő! hát már megelégeled
 Az elfelejtés durva erőszakát,
 Mely Századoktól fogva mély sír
 Öblibe zárta le Nagyjainkat.
 Áldott! ezerszer bódog idő! te a'
 Tanúlt Világnak nagy piatzánn nevelsz,
 'S formálsz FERENTZINKBÓL Hazánknak
 Praxitelest, ki nemes tüzével

Tudósainknak hírt, nevet, életet
 Ad, Nemzetének fényt, 's koszorút szerez
 A' Mesterek tudós sorábann,
 'S hogy mi telik, bizonyítja, tőle.
 Fuss óh szerentsés Nemzeted érdemes
 Magzatja! fuss nagy tzelja felé nemes
 Tüzednek, és a' szebb Világnak
 Műhelyeit berepülve, gyors méh
 Mójára gyűjts, a' meszsze-virágokonn,
 A' bölts kezeknek mesteri műveinn,
 Olly kintset, a' melyből emelhess
 Oszlopokat magad, érdemidnek.

Írta

Széél Sámuel

Theológus Deák.

Hajdann tsak a' kard szerze ditső nevet
A' híres ÁRPÁD nagy maradékinak;
Tsak azt betsúlték, a' ki bátrann
Hartzra kikelt Fejedelme mellett.
Az ősz Dunának habjai tsak hadat
Harsogtak omlott partjaikonn belől,
Tsak lárma 's fegyver tsattogástól
Zenge Hazánk riadó határa.
A' kardra termett nép Fejedelmibenn
Egyforma szív vert, 's a' vala jó Király,
Tsak azt imádták, a' ki tudta
Győzni-tanúlt seregét vezetni.
De majd idővel kezdte levetni a'
Vadságot a' nép, 's kezde tovább tovább
Mindég szelídebb gondolatra
Térni, hadat, 's viadalt felejtvénn.
A' halhatatlan NAGY LAJOS Oskolát
Allíta, 's kézenn fogva segítgeté
Még bárdolatlan Nemzetünket
Tsínosodása felé sietni.

Majd a' tsatákról esmeretes Budánn,
 Hol hajdanábann a' hadak Istene
 Góralta dörgő menykövét a'
 Lába alatt zuhogó Dunára,
 MÁTYÁS lakást ad a' Helikon szelíd
 Mú'sáinak, kik, jóllehet a' Magyar
 Határra írtóztak belépni,
 Mint örökös mezejére Mársnak,
 De' végre még is megtelepedtek ott.
 Nem harsogott már a' Duna szüntelen
 A' hartzra intő Trombitától,
 A' mo'sarak ropogása megszűnt.
 Leóldta rontsolt oldaliról aludt
 Vérrel befestett fegyverit a' Magyar,
 Buzgányra nőtt izmos 'kezébe
 Pindusi tollat adott Királyja. —
 Régibb időkbenn tsak maga vólt Buda,
 Honnan eredt a' tsínosodás felénk,
 'S Bövséges áldás: most egyenlőnn
 Béts, Buda közli velünk kegyelmét.
 Nem tsak tsatákbann nyert diadalmakért
 Köttet FERENTZ, füst fogta fejére a'
 Vitéznek, érdemlett borostyánt,
 A' tudományokat is hatalmas

Karral fedezvénn. Nyomdokainn megyen
JÓSEF szorossann, Hunnia Nádora,

Ki a' szelíd Pallás Tudósit

'S Márs fíjait koszorúzza egyre.

Te légy FERENTZINK! a' Tiberis vize

Partján, Hazádtól meszsze, te légy magad

Ditső FERENTZÜNK' 's JÓSEFÜNKNEK

Ritka kegyelmeinek tanúja.

Te! a' ki a' már porba hevert VITÉZT,

Márványba metszénn, újra előhozod,

'S a' bémohodzott sír öléből

Viszszaadod szeretett Hazánknek.

Mellyért tenéked Dátzia Szúzei

Készítik a' zöld Tempe ligetjeinn

Szedett borostyánt, 's homlokodra

Calliopé koszorút egyenget.

Míg tsak VITÉZNEK Verseit a' Magyar

Olvassa, és míg a' Tudomány, 's nemes

Mívek betsültetnek Hazánkban,

Emlegetik nevedet FERENTZI!

Írta

Vetsei Jó'sef

Theologus Deák.